

Tien minuten over *haast*

Eén verhaal. Eén vraag. Eén zin. Geen regel, geen slides, geen handtekeningenlijst.

HET VERHAAL

Vrijdagmiddag, kwart over vier. De ploeg is bezig met de laatste van vier storingen; de eerste drie liepen uit.

Bij aankomst blijkt de situatie anders dan gemeld: de kabel ligt dieper dan op de tekening staat, en er staat water in de put.

Volgens de werkinstructie moet er nu een extra meting komen. Dat betekent wachten op materiaal, en dat betekent dat ze er om zes uur nog staan.

De jongste van de ploeg zegt niets. Hij kijkt naar de ploegbaas.

Die kijkt op zijn horloge.

Wat gebeurt er nu in die ploeg? En wat zou jij zeggen?

Stel de vraag. Zwijg. Tel in stilte tot tien.

DE AFLOOP

Ze pakten door. Het ging goed, ze waren om vijf uur klaar, en niemand heeft er ooit meer over gepraat.

Dat is niet het goede nieuws. Dat is precies de reden dat het de volgende keer weer zo gaat.

WAT HET LEERT

Niemand in die put koos ervoor om onveilig te werken. Ze kozen ervoor om op tijd klaar te zijn. Bijna elke dag kan dat allebei.

Onder druk ruilen mensen grondigheid in voor snelheid — en die ruil loopt meestal goed af. Daarom wordt hij normaal.

En let op de jongste: hij zei niets, hij keek. Het horloge van de ploegbaas was de instructie.

VOOR DE BEGELEIDER

Lees het verhaal voor

Letterlijk. Niet navertellen, niet inkorten, en vooral: verklap de afloop niet.

Stel de vraag en zwijg

Tien seconden voelen als een minuut. Vul niets in. Het eerste antwoord is zelden het echte.

Sluit af met de zin

Ieder zijn eigen zin, hardop. Geen groepsafspraken — die pakt niemand op.

→ *“Als ik merk dat wij gaan versnellen, dan zeg ik...”*

Niet “dan melden we het”.
Eén zin, in jouw woorden. Zeg hem nu hardop.